

DRUHÁ KAPITOLA: BULL

CARLOS C DE BACA – pre priateľov Bull – nemal kapitána Ashforda rád. Od začiatku.

Kapitán bol jedným z tých ľudí, čo sa uškŕňali bez toho, aby pohli ústami. Pred plnohodnotným vstupom do AVP vyštudoval matematiku na Lunárnom pracovisku Bostonskej univerzity a neustále to všetkým pripomínal, akoby z neho titul zo zemskej univerzity robil lepšieho človeka, než boli iní Pásania. Niežeby zároveň veselo neohováral ľudí ako Bull alebo Fred, ktorí v studni naozaj vyrástli. S Ashfordom to bolo komplikované. Lipol na všetkom, čím sa mohol vystatovať – vzdelanie, vzťah so Zemou, detstvo v Páse –, a tak bolo ťažké neposmievať sa mu.

A práve Ashford mal misiu viesť.

„Je to aj otázka správneho načasovania,“ podotkol Fred Johnson.

Fred vyzeral hrozne. Ako kosť a koža. V poslednom čase tak vyzerali všetci, ale Fredova tmavá pokožka nabrala sinavý nádych, ktorý Bulla privádzal na myšlienky o autoimunitných chorobách alebo neliečenej rakovine. Pravdepodobne bol na vine iba stres, vek a podvýživa. Problémy, ktoré dostali všetkých, ak ich niečo nepredbehlo. Vlastne aj Bullovi trochu šediveli spánky a lacné imitácie slnečného svitu nevyhľadával často. Kožu mal stále tmavšiu ako vaječná škrupinka skôr preto, že jeho matka bola Mexičanka tmavá ako orech, než vďaka pôsobeniu ultrafialového žiarenia.

Žil v temnote, odkedy mal dvadsaťdva. Teraz mal cez štyridsať. A Fred, jeho nadriadený v dvoch rôznych vládach, bol starší ako on.

Pred nimi sa týčila jemne zaoblená montážna konštrukcia s ohybnými stenami, ktoré sa leskli ako hadie šupiny. Niesol sa ňou neustály tichý hukot stavebných strojov. Rotačná gravitácia v týchto miestach nedosahovala ani tretinu g ako na samotnej stanici Tycho a Ashford sa pred Pozemšťanmi predvádzal tým, že ich stále predbiehal a čakal. Bull trochu spomalil, aby naňho musel čakať dlhšie.

„Otázka správneho načasovania? Čo si pod tým máme predstaviť, plukovník?“ spýtal sa Ashford.

„Že na tom nie sme tak zle, ako by sme mohli byť,“ odvetil Fred. „Kruh od incidentu neprešiel žiadnymi ďalšími badateľnými zmenami. Nikto ďalší doň nevošiel a nič z neho nevyšlo. Ľudia si už nepúšťajú do nohavíc a sú iba v stave vysokej pohotovosti. Mars sa k tomu stavia ako k čisto vojenskej a vedeckej záležitosti. Na miesto už v plnej rýchlosti letí poltucta vedeckých plavidiel.“

„S akou eskortou?“ spýtal sa Bull.

„Jeden torpédoborec, tri fregaty,“ prezradil Fred. „Zem postupuje pomalšie, ale vo väčšom. Budúci rok ich čakajú voľby a generálny tajomník si poriadne zlizol, že privrel očko nad aktivitami pochybných korporácií.“

„Kto by to bol povedal,“ skonštatoval Bull sucho. Dokonca aj Ashford sa usmial. Protogen a Mao-Kwikowski v podstate vyhodili poriadok a stabilitu slnečnej sústavy von oknom. Mimozemská technológia ovládla a zhodila stanicu Eros na Venušu. Potravinová produkcia Ganymedu klesla na menej než štvrtinu a všetky populačné centrá v oblasti vonkajších planét museli zapojiť rezervné poľnohospodárske zdroje. Zemsko-martánska aliancia sa stala milou spomienkou ako tie, ktoré dedkovia vyťahujú po pár pivách. Staré dobré časy, kým sa všetko pokazilo.

„Chce sa predviesť,“ pokračoval Fred. „Médiá. Náboženský vodcovia. Básnici. Umelci. Vezú ich ku Kruhu, aby žiaden kanál, na ktorý má dosah, nesledoval jeho.“

„Typické,“ podotkol Ashford, viac to však nerozvádzať. Typické pre politiku. Typické pre Pozemšťana. „Prečo tam ideme my?“

Konštrukcia sa na okamih harmonicky rozozvučala, až kým priemyselné tlmiče hukot a vibračné chvenie nezastavili, skôr ako niečo poškodila.

„Vieme len toľko, že nejaký idiot vletel vo vysokej rýchlosti do Kruhu a nevyšiel na druhej strane,“ prezradil Fred s pásanským mávnutím rukami namiesto pokrčenia plecami. „A v Kruhu vznikla nejaká fyzická anomália. Možno Kruh loď toho sprostého fagana zožral a pretvoril na niečo iné. Vyletelo z neho mnoho gama a röntgenových lúčov, ale nie toľko, koľko by zodpovedalo hmotnosti lode. Možno Kruh poškodil. Možno v ňom otvoril bránu a každú chvíľu sa z nej vyvalí kopa malých zelených mužíčkov v lietajúcich tanieroch, ktorá si zo slnečnej sústavy spraví motorest.“

„Čo...“ začal Bull, ale Ashford ho predbehol.

„Zareagovala nejakou Venuša?“

„Nie,“ odvetil Fred.

Venuša bola mŕtva. Odkedy pod jej oblaky pred rokmi padla zamorená stanica Eros, priťahovala pozornosť všetkých ľudských očí, ktoré sledovali snahu protomolekuly prežiť v nehostinných podmienkach a vysokej teplote. Na Venuši vyrástli a spadli niekoľko kilometrov vysoké kryštálové veže. Planétu pretkali siete z uhlíkových vlákien, ktoré sa neskôr rozpadli. Zbraň mala ovládnuť jednoduchý život na Zemi pred niekoľkými miliardami rokov. Namiesto toho dostala do rúk komplexný ekosystém ľudských tiel a štruktúry, ktoré jej umožnili prežiť aj toxickú rúru menom Venuša. Možno jej plán trval dlhšie. Možno jej komplexný život prácu uľahčil. Podľa všetkého viac Venušu nepotrebovala. Záležalo len na tom, že vystrelila do prázdnoty za obežnou dráhou Uránu samostavací kruh, ktorý tam nečinne poletoval.

Až doteraz.

„A čo s tým máme urobiť my?“ spýtal sa Bull. „Bez urážky, naše vedecké plavidlá nie sú práve prvotriedne. A Zem a Mars si navzájom zdecimovali flotily počas udalostí na Ganymede.“

„Stačí, že tam budete,“ odpovedal Fred. „Ak tam Zem a Mars pošlú lode, pošleme ich aj my. Ak vydajú vyhlásenie, vydáme ho aj my.“

Ak si začnú Kruh nárokovať, urobíme to aj my. Naše snahy pretvoriť vonkajšie planéty na skutočnú politickú silu prinášajú ovocie, ale ak dovolíme udávať tempo im, môžeme o všetko prísť.“

„Plánujeme na niekoho strieľať?“ spýtal sa Bull.

„S trochou šťastia to tak ďaleko nezájde,“ odvetil Fred.

Jemne zaoblená konštrukcia ich priviedla na plošinu. V hviezdami posiatej temnote nad nimi sa klenul obrovský oceľovo-keramický oblúk ožiarený tisíckami svetiel. Hľadieť naň bolo ako hľadieť na krajinu – bol príliš veľký, aby bol dielom ľudí. Ako kaňon alebo hora. Lúka v kaldere nečinnej sopky. Plavidlo bolo také veľké, že ho nedokázal vnímať ako loď, a predsa to loď bola. Stavebné roboty, ktoré sa po nej plazili, boli väčšie ako dom, v ktorom Bull vyrastal, ale vyzerali ako futbalisti na vzdialenom ihrisku. Pozdĺž valcovitého trupu sa tiahla dlhá úzka šachta s kýlovým výťahom na prepravu personálu zo strojovne na jednom konci do operačného strediska na druhom. Do druhej kabíny na vonkajšej strane sa zmestilo desať ľudí. Vyzerala ako kryštálik soli. Jemne zaoblenú krivku valca posievali strieľne s elektromagnetickými pulznými delami a vytrčali z nej hrozivé torpédometry.

Kedysi sa volala Nauvoo. Generačná loď na cestu k hviezdám pre kópu zbožných mormónov vybavených iba umelo vytvoreným ekosystémom a neotrasiteľnou vierou v Božie milosrdenstvo. Dnes to bol Behemot. Najväčšia a najnebezpečnejšia bojová loď v slnečnej sústave. Do jej trupu by sa zmestili štyri bojové lode triedy Donnager bez toho, aby sa dotkli stien. Dokázala zrýchliť magnetické strely na merateľný zlomok c. Uložili by ste do nej viac nukleárných torpéd, než Aliancia vonkajších planét vlastnila. Komunikačný laser bol taký silný, že by časom prepálil oceľ. Ak ste si odmysleli možnosť, že na loď namaľujete zuby a privaríte jej žraločiu plutvu veľkú ako panelák, len ťažko by ste našli niečo, čo by nepriateľov zastrašilo rýchlejšie alebo efektívnejšie.

Čo bolo dobré, pretože to bol zrenovovaný kus šrotu, a keby sa niekedy dostali do skutočného boja, boli by v riti. Bull pozrel na Ashforda. Kapitán dvíhal bradu a z očí mu sršala hrdosť. Bull sa syčivo nadýchol.